

Vasa Pavkovič

Lamentacija

Sting v New Yorku

Ne zanima me črni predel
 (izgubljeni ribnik poln avtomobilskih gum)
 Svetloba na vrhovih omorik
 (rdeče bistvo mojega drobovja).

Ne zanima me zunanji svet

- preklajo se in božajo, brusijo živce
- streljajo iz baretarja v slepo oko.

Stojim, sedim, legel sem na stopnišče,
 vrnil sem se, brijem sem, bugi-vugi,
 vržem jajce na olje.

Jaz sem sprehajalec! pojem! Jaz sem sprehajalec!

Zagledam osico – Stinga
 (odletel je skozi razbito okno)

zdaj brenči po Central-parku.

Lamentacija

Oddaljena so močvirja
 kjer so utonili
 moji sledovi
 skozi gnilobo
 daljnega léta,
 osmerske stopice.

Lahko sem videl svoj obraz
 v obrazu severnice –

dobro se spominjam,
iskren sem.

Kje je sen tega časa?

Brazgotine po bosih stopinjah –
teptal sem hišice
močvirskih polžkov,
hodil po zapušenih oklepih želv,
sem puščal lačnim kačam, da gredo
svojo pot,
vsaka jo je ubrala.

V gnezdu, na trski
so se zibali
repnikini ptički.

Sredi življenja
bi se ustavil
in stopil tja –
hrbet obračam prihodnosti
in začenjam hoditi vzvratno –
vse dlje in dlje.

Enostavno podvajanje

Vsak trenutek izginja
še ena téma,
kot dež,
hlapi prenekateri vonj
preteklosti,
tudi danes nisi nič bolj izkušen
kot včeraj.

Mežikamo kot oblak,
včasih pade kaplja,
razdeli se stavek,
kane pika, vejica,
prepuščena brezumju.

Prisluškujemo krvi
ali pa je to nekaj drugega –
ritem tal,

vtinec neba,
kopičenje besed
pred metaforskim skokom.

Groza, pričakovanje.
Blesk, hitre radosti.
Določena fascinacija.

Razpeti zrak,
oblačno krilo žuželke,
nasmejana pot mravlje,
bolniško podvajanje
telesa / duše.

Hej, vzklik, vzklik
približevanja
v vsakem trenutku,
v vsakem trenutku
vzklik pričakovanja.

Enostavno –
brez molitve,
brez iluzije –
stojimo na dežju
in čakamo
kot psi in mačke.

In takoj večer

*Vsakdo sam stoji na srcu
zemlje/ s sončnim žarkom
preboden:/ in je takoj večer.*

Salvatore Quasimodo

In je takoj večer.
Most je padel v reko, potonil, na dnu
so se pomirili vrtinci.
Ne šumi.
Zjutraj se prikaže sončni žarek,
njegova dolga konica boža
zasanjana telesa.
V temi stelje gnije orehov plod.
Bogomoljka se koncentrira na molitev.

